

Πώς μπήκαμε στο μοναστήρι

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πραγματικά, στις αρχές της δεκαετίας του '80 δε φεύγαμε απλώς για το μοναστήρι- το «σκάγαμε» για εκεί. Πιστεύω ότι μας θεωρούσαν λιγάκι τρελούς. Και ενίοτε όχι απλώς λιγάκι. Από πίσω μας έρχονταν δύστυχοι γονείς, απαρηγόρητες αρραβωνιαστικές, εξοργισμένοι καθηγητές του πανεπιστημίου, στο οποίο σπουδάσαμε. Ξοπίσω από ένα μοναχό (το είχε κι αυτός σκάσει, μόλις είχε βγει στη σύνταξη, αφού είχε ενηλικιωθεί και το τελευταίο του παιδί) έφτασαν γιοι και κόρες. Προειδοποιούσαν με ξεφωνητά που ακούγονταν σε όλο το μοναστήρι, ότι ήρθαν να αρπάξουν τον πατερούλη και να τον πάνε σπίτι. Τον κρύβαμε πίσω από τεράστια καλάθια στην παλιά αποθήκη με τις καρότσες. Τα παιδιά του διαβεβαίωναν ότι ο πατέρας τους, άξιος μεταλλωρύχος, είχε χάσει το μυαλό του. Αυτός απλώς για 30 χρόνια, μέρα-νύχτα, ονειρευόταν πότε θα μπορέσει να αρχίσει να ασκείται στο μοναστήρι.

Τον καταλαβαίναμε πάρα πολύ καλά. Διότι κι εμείς οι ίδιοι είχαμε σπεύσει από ένα δίχως νόημα κόσμο να βρούμε τον Θεό που παρουσιάστηκε αίφνης μπροστά μας, σαν τα αγόρια σχεδόν, που το σκάνε ως ναύτες στα καράβια, δραπετεύοντας για ρότα μακρινή. Μόνο που η κλήση του Θεού ήταν ασύγκριτα πιο δυνατή. Δεν μπορούσαμε να την υπερνικήσουμε. Για την ακρίβεια, είχαμε την ακλόνητη αίσθηση ότι αν δεν ανταποκριθούμε σε αυτή την κλήση, αν δεν εγκαταλείψουμε τα πάντα και δεν Τον ακολουθήσουμε, θα χάσουμε τον εαυτό μας ανεπιστρεπτί. Κι ακόμα κι αν κερδίζαμε όλο τον υπόλοιπο κόσμο με όλες τις χαρές και τις διασκεδάσεις, ούτε απαραίτητος θα μας ήταν, ούτε ευχάριστος.

Κατ' αρχήν λυπόμασταν φοβερά τους γονείς- σαστισμένοι μπροστά στη σταθερότητά μας, αδυνατούσαν να καταλάβουν. Έπειτα λυπόμασταν τους φίλους

και τις φίλες. Και μετά τους αγαπημένους μας καθηγητές , που δε φείδονταν χρόνου και δυνάμεων προκειμένου να έρθουν στην Μονή των Σπηλαίων και να μας «σώσουν» . Εμείς ήμασταν έτοιμοι να δώσουμε την ζωή μας γι' αυτούς. Όχι όμως να αφήσουμε το μοναστήρι.

Για τους κοντινούς μας όλο αυτό φαινόταν παράλογο και ανεξήγητο. Θυμάμαι, ζούσα ήδη μερικούς μήνες στο μοναστήρι, όταν μας επισκέφθηκε ο Σάσα Σβετσόφ . Ήταν Κυριακή, η μοναδική ελεύθερη μέρα της εβδομάδας . Μετά τη θαυμάσια, κυριακάτικη λειτουργία και το γεύμα στο μοναστήρι, εμείς οι νέοι δόκιμοι ξαπλώσαμε φαρδιά-πλατιά στα κρεβάτια μας, ευτυχισμένοι ,στο μεγάλο και ευήλιο κελί των δοκίμων. Ξαφνικά άνοιξε διάπλατα η πόρτα και στο κατώφλι φάνηκε ένα πανύψηλο παλλικάρι, συνομήλικό μας, γύρω στα 22, με επώνυμο τζιν και ακριβούτσικο μπουφάν.

«Α, μ' αρέσει εδώ!», ανακοίνωσε πριν καν χαιρετίσει.

«Εδώ θα μείνω!».

«Καλά, κάτσε να σε βάλουν αύριο στο βουστάσιο ή στην καθαριότητα των αποχετεύσεων και θα σου πω εγώ αν θα μείνεις εδώ ή όχι», σκέφτηκα ενώ χασμουριόμουν . Φυσικά, το ίδιο λίγο-πολύ πέρασε από το μυαλό όλων, όσοι κοιτάζαμε εξεταστικά τον πρωτεουσιάνο, που είχε προσγειωθεί στο αρχαίο μοναστήρι.

Ο Σάσα αποδείχτηκε ότι ήταν γιος ενός στελέχους κάποιας εμπορικής αντιπροσωπείας . Είχε ζήσει με τους γονείς του στο Πεκίνο, στο Λονδίνο και στη Νέα Υόρκη, και μόλις πρόσφατα είχε επιστρέψει στη Ρωσία για να σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο. Για τον Θεό είχε μάθει μισό χρόνο πριν- όχι πολλά, τα βασικά. Κι όπως διαπιστώσαμε, πραγματικά γνώριζε. Επειδή από εκείνη την εποχή άρχισε να βασανίζεται από την πλήρη ματαιότητα της ζωής του και την ανησυχία μέχρι να έρθει στο μοναστήρι. Μόλις κατάλαβε ότι βρήκε αυτό που έψαχνε, έφυγε χωρίς να ενημερώσει τους γονείς του για τον νέο τόπο διαμονής του. Όταν κατηγορήσαμε τον Αλέξανδρο για ασπλαχνία, μας καθησύχασε λέγοντας: «ο μπαμπάς θα με βρει σύντομα με κάθε τρόπο».

Έτσι κι έγινε. Ο πατέρας του Σάσα ήρθε στα Σπήλαια με μια μαύρη λιμουζίνα «Βόλγα» και προκάλεσε πρωτοφανές σκάνδαλο με τη συμμετοχή της αστυνομίας και της ΚαΓκεΜπε, και, με τη συμμετοχή φίλων από το σχολείο και συμφοιτητριών- όλα τα συνήθη και γνωστά «όπλα» που επιστρατεύονταν για να μας αλλάξουν γνώμη. Η πολιορκία διήρκεσε πραγματικά πάρα πολύ , ώσπου ο πατέρας με φρίκη πείστηκε ότι όλα ήταν μάταια και ότι ο Σάσα δεν επρόκειτο να κουνήσει ρούπι από δω.

Ο οικονόμος , αρχιμανδρίτης Ναθαναήλ, προσπάθησε παρόλα αυτή κάπως να παρηγορήσει τον μοσχοβίτη επισκέπτη, λέγοντάς του τρυφερά:

«Λοιπόν, θα παραδώσετε τον γιόκα σας θυσία στον Θεό. Θα γίνει ιερομόναχος στη

Μονή των Σπηλαίων, και θα είστε περήφανος γι' αυτόν...».

Ακόμη θυμάμαι τι άγριο ουρλιαχτό πλημμύρισε το μοναστήρι:

«Ποτέ!», ούρλιαξε ο μπαμπάς του Σάσα. Δεν ήξερε τότε ότι ο π. Ναθαναήλ ήταν διορατικός. Αν το ήξερε δε θα θύμωνε τόσο πολύ. Ο Σάσα είναι πράγματι σήμερα ιερομόναχος. Και είναι ο μοναδικός απ' όλους όσους ήμασταν εκεί την πρώτη μέρα της άφιξής του στο κελί των δόκιμων, που έμεινε να μονάσει τελικά στη μονή των Σπηλαίων. Κι ο πατέρας του Σάσα, ο Αλεξάντρ Μιχαήλοβιτς, μετά από δέκα χρόνια, δούλεψε μαζί μου στη Μόσχα, στο μοναστήρι του Ντονσκόι και μετά στο Σρέτενσκι, ως διευθυντής βιβλιοθηκάριος. Απ' αυτή την εκκλησιαστική θέση αποδήμησε εις Κύριον, αφού έγινε ο πιο ειλικρινής προσευχητής και αναζητητής του Θεού.

«π. Τύχων Σεβκούνωφ

σχεδόν

άγιοι

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΑΠΌ ΤΗ ΡΩΣΙΑ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Β΄ ΕΚΔΟΣΗ

Εκδόσεις «Εν πλω»

Πηγή: eisdoxantheou-gk.blogspot.gr